

אותך אברקש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

פר' קרה - חקת | גליון 8

הגאון רבי אליהו עטיה שליט"א

מחבר סדרת הספרים הנודעים 'עוטה אור' ושאר ספרים
בן המקובל הגדול ר' מרדכי עטייה שליט"א מייסד רואש הכולל 'עטרת מרדכי'
לקבלה ודיינות, ומחבר סדרת הספרים 'עטרת מרדכי' על פנימיות התורה.

קנאה? סיבה לשמוח!

התמדה, אצל חברי - אני אמור לקנאות בזה, וכך
אני עושה כמוהו וזוכה גם כן למה שהוא זוכה, אך
גם כאן צריך זהירות לא ליפול ב'ריבוי אור' שזה
נקרא שרוצה להשיג הכול מיד ובכוחו. נכון, אני
צריך לקנא בחברי אבל איך אני זוכה לזה? איך אני
למדרגה שלו? על ידי שאני עושה התבודדות על
זה, אני מתפלל על הדבר, ואני מנסה גם לעשות כן
ככל יכולתי, וכאשר השי"ת רואה את ההשתדלות
שלי, את המאמץ והתפילות, הוא יתן לי כבר את

לדבר.

אם כן, אם אני 'כן' מקנא במישהו, סימן שיש לי
שייכות לדבר הזה. וממילא, דבר ראשון, אני צריך
לשמוח... לשמוח שיש לי שייכות לדבר אם לא היה
לי שום שייכות לדבר לא הייתי מקנא בזה.

ואת זה רואים גם בפרשת קורח, אף אחד מכל דור
המדבר - דור דעה, לא היה לו קנאה באהרון הכהן, הם
ידעו שהם לא שייכים לשם בכלל, מה להם ולכהונה
גדולה? אחד

ויחיד היה

ש ק י נ א

ב כ ה ו נ ת ו ,

קורח. ומה

הסיבה? כי

הוא היה שייך

מאוד לשם

וכ מ ב ו א ר

בארוכה אצל

כתבי האר"ה הקדוש על גדלותו העצומה של קורח.



אך כאן מתחיל הניסיון של האדם, אם להתעלות על
ידי זה או ליפול רח"ל. שתי דרכים פרוסות לאדם, או
להיכנס על ידי הקנאה ל'ריבוי אור' ולנסות להשיג
את הדבר שהוא מקנא, ורח"ל לעבור על איסור קנאה
וזה גם הנפילה שלו כמו שרואים בענייני העולם
אנשים שמקנאים בחבריהם שכאלו יש להם עושר
וענייני העולם הזה. מה עושה חברו? הולך ולוקח
הלוואות ונופל לבור הקנאה.

אך אפשר גם אחרת, אם אני רואה שיש לי תשוקה
לדבר, אני שמח שיש לי שייכות לדבר, אך מעבר
לכך אני לא עושה שום פעולה מעשית. אם זה שייך
אלי, זה כבר ג'יע אלי באיזהו דרך, או אצלי או אצל
זרעי וכו' אבל אני לא מנסה לקחת את הדברים בכוח.

והדברים נכונים בגשמיות כמוכן, שם הקנאה
מגונה מאוד ומוציאה את האדם מן העולם, אבל
גם ברוחניות... רבותינו אומרים לנו בגמרא ש'קנאת
סופרים תרבה חכמה', אם אני רואה דבר טוב,

וקרם שפקם היה מה ראה לשטות זה? עינו הטעמו, ראה
שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן,
אמר, בשבילו אני נמלט, וכ"ד משמרות עומדות לפניו
כולם מתנצלים ביום הקודש, שנאמר כל אלה בניו להימן
(דברי הימים א כה, ה) אמר, אפשר כל הגדולה הזאת עמדה
לעמוד ממני ואני אלוס, לכן נשמח לצוא לאומה חזקה (רש"י)
מפרשים רבים כבר עמדו לבאר סוגיא זו, קורח
שפיקח היה, צדיק גדול כל כך כמו שאומרים חז"ל,
מה ראה לשטות זו - ליפול בקנאה איומה שהמיטה
עליו את סופו המר.

וביותר צריך להבין, שהרי אפילו נביא אמת אינו
רואה כל דבר, רק מה שהקב"ה רוצה להראותו,
וכמובא באלשיך - גדול הנביאים, שקיבל פי שנים
מרוח רבו - אליהו הנביא, אצל האשה השונמית -
"זה העלים ממני". כך שהקושיא מתעצמת בכפלים,
אם הוא יכול ליפול על ידי רוח הקודש ששרתה
עליו, ודווקא על ידי זה נפל לקנאה, כדברי רש"י
שעינו הטעתה אחר שראה את כל השלשלת הגדולה
שיצאת ממנו התחיל לקנא ולערער על הכהונה,
אם כן למה נתנו לו לראות את כל זה, הרי גילויים
אלו רק גרמו לו למכשול גדול כל כך.



הרבה פירושים ותירוצים נאמרו בדבר, ונענה גם
אנו את חלקנו. בפרט שצריכים להתבונן בדבר, כדי
שנוכל ללמוד בשבילנו גם כן על כל ענייני הקנאה
המקיפה את כל באי העולם מהקטן שבקטנים ועד...
מה גם שרבותינו אומרים בגמרא: 'קנאת סופרים
תרבה חכמה' פירושו של דבר שיש קנאה שהיא
טובה ומועילה, אם כן איך נוכל לדעת להשתמש
בזה לטובה ולא להיפך ח"ו.

הכלל הוא שאין אדם מקנא במה שאין לו שום שייכות
לדבר, אף אחד מאתנו אינו מקנא בנשיא ארה"ב...
וגם ברוחניות, אפשר לראות אנשים מבוגרים שקבעו
את חייהם וכבר אפילו אינם מקנאים (רח"ל) בדרגות
רוחניות ושקידת התורה של גדולי הדורות. הם
התייאשו כבר מלזכות להתמיד על התורה יומם
ולילה, ולמה? כי הם כבר לא מרגישים קשר ושייכות

איך אני זוכה לזה? איך אני למדרגה שלו? על ידי שאני עושה התבודדות על זה,
אני מתפלל על הדבר, ואני מנסה גם לעשות כן ככל יכולתי, וכאשר השי"ת רואה
את ההשתדלות שלי, את המאמץ והתפילות, הוא יתן לי כבר את המדרגות האלו.

המדרגות האלו.

בהרבה פעמים דווקא כאשר מקנאים במעשים טובים
של השני גורמים את ההיפך, מקנאים בחבר ואחר כך
כשרואים איפה אני ואיפה הוא, נופלים ומתייאשים
לגמרי. במקום לנתב את הקנאה (המוכרחת) למקום
הנכון, אם אני מקנא בו זה סימן שיש לי שייכות לדבר,
זה במושגים שלי, ובה לבד אני שמח כבר עד אין
שיעור ומכאן והלאה אני מתפלל, אני מנסה גם כן,
ובעז"ה אוכה גם אני לכל טוב.

ואפשר לומר שאת זה הראו לקורח בנבואה. אתה
רואה את השושלת שיוצאת מזרעך, שמואל הנביא,
כ"ד משמרות המתנבאים ברוח הקודש, תשמח,
תראה שיש לך שייכות לדבר. ואף יותר מכך, שמואל
הנביא היוצא מזרעך שקול כנגד משה ואהרן. אך
עינו הטעתו ובמקום לשמוח עם זה, ולומר: אם
השי"ת אינו נותן לי כהונה עכשיו, כנראה שאני צריך
לעשות את תפקידי בעולם באופן אחר, אולם קורח
ניסה לקחת את הכהונה בידיים ובכוחות עצמו ואת
הסוף יודעים כבר כולם....

סיבת כל הסיבות

עולם כמנהגו נוהג, ויש חושבים שצריך לעבוד את האמצעי, כמו שטענו בעגל, שרצו לעשות את העגל אמצעי בינם לבין השי"ת, שאמרו 'אשר ילכו לפנינו' בחינת אמצעי, ובטעויות כזה רבים נכשלים ועושים את הסיבות אמצעי בינם לבין השי"ת, היינו שמאמינים בהשי"ת, אבל מאמינים גם כן באמצעי, ואומרים שצריך לסיבות, היינו שמאמינים למשל בהסיבה של פרנסה שהוא המשא ומתן, ואומרים הסיבה של משא ומתן עיקר, כאילו ח"ו בלא הסיבה של משא ומתן, אין יכולת ביד השי"ת לתן להם פרנסה, ובהסיבה של הרפואה שהוא סמים עושים מהם עיקר, כאילו ח"ו בלי הסמים אין יכולת ביד השי"ת לרפא, ואין הדבר כן כי הקב"ה סיבת כל הסיבות, ועילת כל העילות, ואין צריך לשום סיבה, ועסקנו באלו הסיבות צריך להאמין בשי"ת לבד, ולא לעשות מהסיבות עיקר..."

☞☞☞

עכשיו אתה מבין אהר"ה, 'עבודה זרה' זה לא דוקא להשתחוות או להקריב קרבן לפסל, ע"ז זה גם לעשות מהסיבות הטבעיות עיקר, להגיד שאין סיכוי שאחותך תמצא שידוך, כי אין לכם 'יחוס' או 'כסף' או כל סיבה אחרת, זה פשוט לצמצם את השי"ת רחמ"ל... ולומר שהוא יכול לשדך את אחותך רק באופנים מסוימים, דבר שא"ל בכלל להעלות על הדעת, נכון שהנסיון הזה קשה מאוד, אבל אתה צריך להיות חזק ולהאמין שהשי"ת ימצא לה את מה שמתאים לה בלי קשר לשום סיבה כזו או אחרת, גם כשחשוק ומבולבל, כמו שרש"י מביא על הפ' 'כי בושש משה' שהשטן ערבב את העולם, והראה 'חושך ואפילה', וכאילו משה רבינו לא יחזור יותר, עם ישראל היה צריך להיות חזק בזה שה' יתברך לא יעזוב אותם לעולם, והם לא צריכים שום סיבה או אמצעי שתושע אותם..."

"אני חושב שאני מבין... פשוט צריך להתחזק באמונה בה' ולא להתבלבל מהקושי ולהתייחס לסיבות כאלה או אחרות, השי"ת שהוא 'סיבת כל הסיבות' ואין לו שום מגבלות, דיאג לה להכי טוב שיכול להיות, ואנחנו רק צריכים להמשיך ולהתפלל ולא להתייאש..."

☞☞☞

היה זה שוב בהפסקת צהרים, אהר"ה רכן מעל הגמ' כשהוא מתייגע להבין את נקודת המחלוקת בין רש"י לתוס'... הפעם זה היה בחור מועד שלישי, "מחפשים אותך דחוף, בטלפון השלישי מימין ליד החדר..."

הלב של אהר"ה פרפר בהתרגשות כל הדרך מבית המדרש לטלפון, "הלו... אמא... מה??? הענינים מתקדמים? איזה יופי!"

"כן אהר"ה, בע"ה כנראה מחר יהיה ה'ווארט', ממש 'אין עוד מלבדו'..."

אהר"ה סגר את הטלפון בצהלה, כשהמילים 'עילת העילות' ו'סיבת כל הסיבות' מהדדים במוחו שוב ושוב...

דואג, תוך כדי שהוא מחזיר את הרשב"א הכחול למדף שמעליו.

"על מה אני חושב? אני חושב על אחותי, שאין לה שום סיכוי בעולם למצוא שידוך, היא כבר בת עשרים וחמש, אין לנו 'יחוס', אין לנו כסף, אנחנו גרים במקום רחוק ותקוע, מדוע שירצו בכלל להשתדך איתנו??? אני ממש מרחם עליה, על עצמי אין לי כבר כח לחשוב..."

חיים הקשיב בדומיה, השתהה במקצת ואמר: "תשמע אהר"ה, אני מאד מבין אותך, אבל יש דבר מאד חשוב שאתה צריך לדעת, רק לפני זה אני רוצה לשאול אותך כמה שאלות. אתה יודע שהשבת יחול ר"ח

היה זה בשעת הפסקת צהרים, השמש קפחה בחוץ בעוז, ואהר"ה ישב בהיכל הבית מדרש הממוזג כשהוא גומע בשקיקה עוד דף בפרק 'חרש שנשא'. טפיחה קלה על השכם נייערה אותו מהויות אביי ורבא והוא הסתובב לאחוריו, היה זה בחור צעיר מועד א', "יש לך טלפון... בשלישי מימין ליד החדר..."

אהר"ה דפדף לעמוד השער ויצא, כשכולו מסתקרן לדעת מי הוא המטלפן בשעה כזו...

☞☞☞

"הלו... הו... אמא, מה נשמע? מה קרה? טלפון באמצע הצהרים? יש משהו חדש?"

"לא... דווקא לא, ובגלל זה התקשרתי, אני רוצה שתדאג לאחותך... היא כבר מתקרבת לגיל עשרים וחמש ועדיין לא מצאנו משהו, אולי יש איזה בחור בישיבה שיכול להתאים?"

"אבל אמא..."

"זה לא משנה... תעשה

מאמץ, מה אכפת לך? מה כבר נפסיד?"

"טוב בסדר, אמא אל תדאגי, אני אנסה... שיהיו בשורות טובות, להתראות בינתיים..."

☞☞☞

אהר"ה חזר לגמ' כשכולו אפוף מחשבות, את מי הוא ינסה להציע? הוא חשב על חזקי מ'ועד שמני', ואולי מאיר כהן מ'ועד תשיעי', מוחזק פעל בקדחתנות... בעזרת ה' בס"ב אגש למשגיח ואנסה להתקדם, אולי נצליח למצוא משהו לאחותי הצד קת.

☞☞☞

אהר"ה יצא מהחדר של המשגיח בפנים נפולות, כל מה שהוא ניסה להתאים לא הצליח, 'מה אני אגיד לאמא? הוא חשב... כ"כ רצה שאחותו תתחתן, עד עכשיו לא חלם בכלל לנסות בשיבה, אחרי הכל הם לא משפחה של מיוחסים, ההורים שלו 'בעלי תשובה', גרים באזור מרוחק בדרום, כסף לא היה החלק החזק של המשפחה בלשון המעטה, אבא שלו עזב את העבודה וקבל עליו עול תורה, ואמא פתחה מעון קטנטן בבית... רק אחרי שאמא בקשה ממנו, הוא התאמץ כ"כ וניסה, אך ללא הצלחה... 'קריעת ים סוף' כבר נשמע לו דבר הרבה יותר פשוט מלמצוא שידוך לאחות היקרה..."

☞☞☞

אהר"ה התקשה לשוב לבית המדרש, הוא גרר את עצמו לאוצר הספרים, והתיישב ליד אחת השולחנות, פתח את הגמ' הקרובה ובהה באוויר...

"היי... על מה אתה חושב שם?" שאל אותו חיים בחיוך

'עבודה זרה' זה לא דוקא להשתחוות או להקריב קרבן לפסל, ע"ז זה גם לעשות מהסיבות הטבעיות עיקר

'תמוז?' אהר"ה הנהן בראשו בחיוב, וחיים המשיך "ואתה יודע מה קיבלנו בחודש תמוז?"

"לא... מה קיבלנו?"

"בחודש תמוז קיבלנו את 'התורה', נכון שבחודש 'סיון' שמענו את עשרת הדיברות מפי השי"ת, אבל בפועל את 'התורה' משה הוריד ב"ז בתמוז, רק מה שקרה... משה רבינו ראה את העגל ושביר את הלוחות, וכך הפסדנו את 'התורה' עד שה' נתן לנו את הלוחות השניות. תגיד, זה לא נראה לך מוזר כל הענין של העגל? הרי לפני זמן קצר בני"ו ראו את ה', 'קולות וברקים', חוץ מ'עשר המכות' ו'יציאת מצרים' וכל העניינים, מה הולך פה???"

העיניים של אהר"ה נצצו בסקרנות: "נו, לאן אתה חותר? טוב, באמת זה דבר מאד מופלא, המשיך חיים, אבל ב'ראשונים' כתוב, ולרמב"ן יש על זה אריכות נפלאה, שעם ישראל, מעולם לא חלם לכפור בה' ח"ו, הם סה"כ רצו אמצעי שינהיג אותם כתחליף למשה, ומשם הדברים התגלגלו לאן שהתגלגלו רח"ל, טוב, הגיב אהר"ה, אבל איך כל זה קשור אלינו? ועוד לשידוך של אחותי?"

"הו... זה בהחלט קשור אלינו, אבל לפני כן אני רוצה לקרוא לך קטע מלקוטי מוהר"ן". חיים פתח בסימן ס"ב אות ו' וקרא: "כי עיקר טעותם של הרחוקים מאמונת השם יתברך, מחמת שעיקר 'ידעת אלקותו' אינו אלא מן 'גלוי על הסתום', [היינו מציאות ה'] היא סתומה ולמעלה מהשגתנו ואנו משיגים אותה ע"י הנהגת ה' בעולם הנגלה] ומחמת שרואים מגלוי, שהנהגת העולם הוא ע"י מערכת המזלות נפלו בטעויות כל אחד לפי טעותו, ויש חושבים שהכל על פי הטבע

שלום וברכה, את הזמן התחלתי ברוך השם בהתעלות גדולה, וכך עברו ב"ה שני שליש מהזמן קיץ בהתעלות והתמדה בכל המובנים, אך עכשיו מתחילים כבר להרגיש בשיבה את סוף הזמן... וזה מכניס קצת רפיון בלימוד ובהתעלות.

איך אפשר להתחדש ולהרגיש רענונות גם בסוף הזמן?

✎

ברוחניות הדברים עובדים בצורה דומה. קל ונוח להישען על סעד חיצוני, אבל מוכרחים להיבנות ולקום על הרגליים.

אם נתבונן נראה שמצד אחד, הטעות שכיחה יותר ברוחניות, כאשר מעדיפים שהכל ילך על מי מנוחות, ומוותרים בשמחה על כל מיני אתגרים וקשיים חיצוניים ופנימיים. אך מצד שני, הקב"ה בעצמו מכניס אותנו למסלול המכריח אותנו להתמודד ולצמוח.

ר' נתן בהלכות שילוח הקן (הלכה ה' אות ט"ו) מביא את דברי הבעש"ט זצ"ל על הפסוק "והוא ינהגנו על מות":

...כִּי פֶסַח אֶזְהָא הַתְּחֵלֶת הַתְּקָרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהָם שְׁבַשְׁמִים, כִּי אֶזְהָא הוּא יֵצֵאת מִצְרַיִם שְׂיוֹצְאִין מִמֶּנּוּ שְׁעָרֵי טְמָאָה וְנִכְנְסִין בְּמִטְעֵי קִדְשָׁהּ וּמִבְּאֵר בְּפִנְיוֹת וּמוֹבָא בְּדִבְרֵינֵי שְׁבִימִים רִאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח נִמְשָׁכִין כָּל הַמַּחֲזִין וְאֵזְהָא הַתְּקָרְבוֹת גְּדוֹל מְאֹד. וְאַחֲרַיָּה בְּיוֹם שְׁנֵי רִאשׁוֹן לְסִפְרָהּ אֵזְהָא מִסְתַּלְקִין הַמַּחֲזִין וּמִתְחִילִין לְקַבְּלֵם בְּהִדְרָגָה

בכל שמתקדם ומתחזק, מתרחבים המרחקים שדורשים ממנו לעבור בכוחות עצמו

פסדר. וכבר מבאר פֶּסֶח הַפֶּעַל שֶׁס טוֹב ז"ל על זה שהוא בְּחִינַת נְהַגְנוּ עַל מוֹת, כְּמוֹ שְׁמוּלִיכִין אֶת הַתִּינוּק וּמְלַמְּדִין אוֹתוֹ לִילָף, שֶׁבְּתַחֲלָה מוֹלִיכִין אוֹתוֹ בְּיָדִים וְאַחֲרַיָּה כִּי פֶתָאם מְסַלְקִין הַיָּדִים מִמֶּנּוּ כְּדֵי שֶׁיִּלָּף מֵעֲצָמוֹ, כְּמוֹ כֵּן הוּא בְּעִבּוּדֵת ה' שֶׁבְּתַחֲלָה הַתְּקָרְבוֹת מְסַלְקִין לְהַאֲדָם וּמוֹלִיכִין אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ הַיֶּשֶׁר, וְעַל-כֵּן אֵין חֹזֶק בְּתַחֲלָת הַחֲסִידוֹת, וְאַחֲרַיָּה כִּי נִפְלַח מִהַתְּלַבּוֹת הַזֹּאת, כִּי מְסַלְקִין מִמֶּנּוּ הַתְּלַבּוֹת שְׂבָא עָלָיו מִלְמַעְלָה וּמִנִּיחִין לוֹ לִילָף בְּעֲצָמוֹ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת פֶּסַח וְסִפְרָה כְּפִ"ל. וְעַנְיָן זֶה מִתְּנַהֵג

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

התחושה שאתה מתאר בוודאי מוכרת לכולנו, ואשריך שאתה זוכה לשים לב ולבקש דרכים להתעלות גם בזמנים אלו. אמנם יש מקום להתבונן במה שכתבת בשאלתך שהאווירה מכניסה רפיון בלימוד ובהתעלות. ייתכן מאוד שההיפך הוא הנכון.

✎

אם נבקר בבית חולים שיקומי, נוכל לראות אנשים בכל מיני מצבים תפקודיים. נתאר לעצמנו שאנחנו רואים את אחד המאושפזים שם נוסע במסדרונות בכיסא גלגלים, בעצמאות, במהירות, בהרגשה טובה. ומאידך אנחנו רואים אדם צועד עם הליכון, בליווי ותמיכה של אנשי צוות, מדדה לאיטו צעד אחד צעד, גונח מכאב וחש קרוב לאפיסת כוחות.

נשאל את עצמנו מי מהשניים במצב טוב יותר?...

ילד קטן שיסתכל על הדברים מהצד עלול באמת לחשוב שהראשון במצב הרבה יותר טוב, כך זה נראה ונשמע.

אך כל מי שקצת מבין רואה מיד שהראשון אינו מסוגל לקום ולצעוד בכוחות עצמו, והשני נמצא בתהליך מפרך של שיקום שבסופו בעזרת השם יוכל לשוב ללכת כאחד האדם.

אין כל היגיון וצדק להשוות את הנסיעה בכיסא גלגלים להליכה

בכוחות עצמו, רק אדרבה, צעד אחד איטי וכאוב באופן עצמאי שקול ויקר הרבה יותר מקילומטרים רבים שגומע כיסא הגלגלים!

ובאמת, פעמים רבות עלול להיווצר מצב שהחולה והפצוע בעצמו ירגיש טוב במצבו, ולא יהיה נכון להשקיע את המאמצים ולחוות את הסבל הדרוש לשיקום אמיתי, בפרט כשמדובר בילד שאינו מבין את המשמעות הגורלית של ויתור על התהליך הקשה.

בְּכָל אָדָם כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים אֵין מְסַפֵּר בְּכָמָה וְכְמָה בְּחִינּוֹת שְׁנוֹנוֹת..."

כך הקב"ה מלמד אותנו לצעוד ברוחניות, כמו שמלמדים תינוק ללכת. בתחילה נותנים לו יד, וכאשר הוא מתחיל להיות מסוגל ללכת, עוזבים את ידו ומאלצים אותו לפסוע את הפסיעות לבד.

לא צריך להיבהל מזה, ואדרבה, זה אומר שמאמינים בו ויודעים שהוא כבר התקדם ומסוגל ללכת בכוחות עצמו, שזה כאמור דבר גדול בהרבה מההישענות על הסביבה התומכת ומעוררת.

✎

אם נרחיב את המשל נוכל לראות שיש כאן תהליך שלם.

בתחילה מוליכים את התינוק ביד. לאחר מכן עוזבים את ידו, אך עומדים במרחק פסיעות ספורות ממנו כך שיכול לצעוד את אותן מעט פסיעות ומיד לאחוז שוב בידי המוליכים אותו.

ככל שמתקדם ומתחזק, מתרחבים המרחקים שדורשים ממנו לעבור בכוחות עצמו. עד שלבסוף מגיע שלב שבאמת מסוגל ללכת לבדו מבלי להזדקק למבוגר שעומד מולו ומדרבנו לפסוע עד אליו.

גם בעולמו של בחור ישיבה, ישנם שלבים רבים. כפי שתיארת בשאלתך, אינו דומה המצב בתחילת הזמן, כאשר בית המדרש גועש וסוער וסוחף אותו לעומק הלימוד ועבודת השם, לשעות הדמדומים של "שקיעת הזמן", ובה כל אחד מסוגל לזהות את כוחותיו לעמוד בפני עצמו, לצעוד כמה צעדים מבלי שאוחזים בידו ומובילים אותו קדימה.

סוף הזמן מהווה הכנה לבין הזמנים, שם הוא ניצב עוד יותר לבדו, ומתאפשר לו להתאמץ ולהתקדם בכוחות עצמו, התקדמות רבת משמעות לצמיחתו האישית ועתידו הרוחני. ועדיין מדובר על פסיעות ספורות, וכעבור שבועות בודדים מגיע שוב זמן חדש, תהליך זה חוזר ונשנה, ומפתח את עצמאותו ואת יכולתו ללכת קדימה, כך שבסוף שנותינו בישיבה נוכל להמשיך ולפעול ולגלות את כוחותינו הרוחניים וחלקנו בתורה ובעבודת השם, כאדם בוגר וכעובד השם אמיתי.

והוא ינהגנו על מות, - סוף הזמן הוא הכנה לבין הזמנים ששם הבחור הולך מעצמו. - ובעיקר, הכנה לחיים ששם הולכים כבר

האור עיני ששמתי מעש הדבש

והנהגה זו היא גדולה במעלה מאד מאד. והיא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו יתברך. כי זאת היא עצה כללית שכולל הכל. כי על כל מה שישחסר לו בעבודת השם או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך, על הכל יפרש שיחתו ויבקש מאתו יתברך כפ"ל. ודע ששכמה וכמה צדיקים גדולים ומפרסמים ספרו, שלא באו למדרגתם רק על-ידי הנהגה זו. והמשפיל יבין מעצמו גדל מעלת הנהגה זו העולה למעלה למעלה. והוא דבר השונה לכל נפש מקטן ועד גדול. כי כלם יכולים לנהג הנהגה זו ועל-ידיה יבואו למעלה גדולה. אשרי שיאחז בזה.

(ליקוטי מוהר"ן תנינא תו' כ"ה)

ההתבודדות היא מעלה גדולה עליונה מן הכל, דהיינו לקבץ לו על כל פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי חן ורצוי ופיס. לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבהו אליו לעבודתו באמת.

ותפלה ושיחה זו יהיה בלשון שמדברים בו, ויפרש כל שיחתו ואת כל אשר עם לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן חרטה ותשובה על העבר והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום והלאה באמת. וכיצא בזה כל חוד לפום דרגה.

עמוד התווך

חלק מרצאות הגיליון נתרמו

לרפואת:

חיה בת חנה מרים לרפ"ש

לעילוי נשמות:

ר' חיים ז"ל

ביבלחט"א ר' נתן שליט"א

המחדש בטובו

חדשות ועידונים מהנעשה והנשמע

הישיבות העולים ברננה לקיבוץ הקדוש באומן. הפרטים המלאים יבואו בקרוב בעז"ה.

ידועים במהלך השבוע ובפרט בכל סעודות היו"ט ושבת, באהבת ודיבוק חברים יחד, לשמחת וחדוות המוני בני

מתכוננים לחוג את 'יום הדין' והימים הנלווים במתחם מיוחד מרווח, קרוב, ובמחירים מוזלים, בהשתתפות דרשנים ומשפיעים

ההתרגשות עם התפשטות השמועה הטובה על מתחם 'נכספה' באומן ראש השנה דהאי שעתא גואה שיאים, כשבעז"ה

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקל"ה ויבדלחט"א



ר' משה וולפסון זצ"ל



הנאון הגדול ר' משה וולפסון זצ"ל משגיח 'תורה ודעת' ומנהיג קהילת 'אמונת ישראל'

בתקופה שהגה"צ ר' בנימין זאב חשין זצ"ל שהה בארה"ב, היה מרן המשגיח הולך אליו כמעט מדי לילה לשמוע את שיעוריו שמסר בליקוטי הלכות.

כך גם כשיבקר מרן המשגיח כמדי שנה בזמן הקיץ בא"י, היה הולך בשבת אחה"צ לשמוע את שיעוריו של הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א על הליקוטי מוהר"ן בשנים שמסר את שיעוריו מדי שבת בביהמ"ד ברסלב במאה שערים. הייתי הולך אז לשיעור ולהפתעתי הייתי רואה את המשגיח יושב בשיעור כאחד מן המניין.

וכאמור בהתחלה, העדויות והסיפורים על התקשרותו הנצחית של מרן המשגיח עם רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע, רבים מספור אך במסגרת מצומצמת זו נאלצנו להסתפק בטיעמה קלה זו ועוד חזון למועד בעז"ה.

לשמיעת השיחה המלאה עם הרה"ג ר' אליעזר טרענק שליט"א קו מערכת ברסלב (באדיש) 7837.065.20 שלוחה 2, 3,

זצ"ל ונכדו סיפר לי שפעם סבו התבטא באזניו ש'בסתר הוא ברסלב'ר חסיד!...

לפני שנפתחו שערי אומן הייתי נוסע בכל שנה על ר"ה למירון להשתתף בקיבוץ דשם, ובפעם הראשונה שנסעתי, הלכתי לשאול את פיו אם מותר לי לפזר כ"כ הרבה כסף לנסיעה, בהיות שאני מלמד ב'תורה ודעת' ופרנסתי מצומצמת מאוד. ענה לי מרן המשגיח זצ"ל 'אתה תתפלל שם יותר ככוונה? תתקדש יותר בקדושת השבת? אם כן, הרי זה נכלל בהוצאות שבת שאינן מן החשבון' ועודדני לנסוע.

וכך גם אח"כ כשנפתחו שערי אומן הייתי עולה אליו בכל פעם לבקש ברכה לפני הנסיעה לאומן, והוא היה מברכני בחום, תיסע לשלום וכו' והיה מבקש בכל שנה שאכוון עליו באומן, ואשלח דשי"ם לשני נכדיו הנוסעים גם כן להשתתף בקיבוץ הגדול.

בעניין זה שמעתי עובדה מדהימה על מרן המשגיח מכלי ראשון, בעלת המעשה סיפרה את הסיפור לזוגתי לפני ימים אחדים... היה זה בשנים המוקדמות, כשהתחילו לנסוע לאומן וביתה היה מבורך בארבעה עוללים כ"י, והנסיעה של בעלה על ר"ה לאומן הקשתה עליה מאוד. היא פנתה למרן המשגיח זצ"ל לשאול ולשמוע את דעתו, המשגיח אמר לה 'זה דבר קדוש! זה דבר נורא! אם היה ביכולתי הייתי נוסע גם כן.... וכך המשך לעודדה ולחזקה בגדולת הדבר.

כשהייתי אברך צעיר בראשית ייסוד קהילתו 'אמונת ישראל', הבאתי אתי את הספר הק' ליקוטי מוהר"ן ושמתיו בארון, ויהי למחרת ראיתי שהספר איננו... כנראה שאחד שלא מצא חן בעיניו הספר העלימו ממני, הלכתי למשגיח וספרתי לו שהעלימו לי את הליקו"מ, המשגיח זצ"ל חרה אפו מאוד על המעשה הנלוו, ואיני יודע איך, אבל למחרת כבר היה הספר על מקומו...

בכלל היה זה חידוש בימים ההם בארה"ב, בהם ספרי ברסלב לא היו כמעט בנמצא, אבל בבית מדרשו 'אמונת ישראל' היו את כל ספרי ברסלב בארון הספרים.

פעם ישב עם הגה"ח ר' הרשל ווילסון זצ"ל ומרן המשגיח שאל אותו מהן הנקודות החזקות שיש בברסלב? ענה לו ר' הרשל 'התבודדות ושי"ע מדי יום ביומי' ענה לו המשגיח זצ"ל אם כן 'אני ברסלב'ר'....

גם בשיחותיו היה מדבר רבות שצריך להתפלל בהשתפכות הנפש ולהוסיף דיבורים אישים בתפילה שזה עצת ההתבודדות.

שר וגדול נפל בישראל. כלל בית ישראל המומים וכואבים את הסתלקותו של הגאון הגדול ר' משה וולפסון זצ"ל משגיח דיישית 'תורה ודעת' ומנהיג קהילת 'אמונת ישראל'.

על התקשרותו וייחסו המיוחד של מרן המשגיח זצ"ל לרבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב, עצותיו, ספריו, ותלמידיו, יכלו המון יריעות. אנו נוכל למלאות ספרים עבי כרס ולא נצליח להקיף את הכל אך פטור בלא כלום אי אפשר, לכך מביאים אנו לפניכם קטעים בודדים מתוך מספר המר שקונן עליו תלמידו הקרוב ר' אליעזר טרענק שליט"א מ'ברא פארק', בו הוא מספר מה שחזו עיניו במשך השנים בהם הסתופף בצל המשגיח זצוקל"ה.

הפעם הראשונה שנפגשתי עם 'ברסלב' היה בעת לומדי בישיבה, ב'תורה ודעת'. הייתי אז בחור בן 16 ומצאתי בישיבה את הספר 'השתפכות הנפש'. זה נגע בפנימיות נשמתית, והרגשתי את מה שמרגיש כל מי שנפגש עם הספר הנפלא. 'מצאתי את שאהבה נפשי'. תוך כדי שאני מרווה את צימאונני בטללי מרפא שמצאתי, ניגש אלי בחור ואומר לי: 'אסור ללמוד בספר זה! אם תמשיך ללמוד בספרים אלו תשתגע...' אתה לא תוכל אף פעם למצוא את זיווגך, ולא יהיה לך פרנסה! כך ועוד דברי הבלים כיד דמיונו הטוב. נבהלתי כהוגן והלכתי לשאול את פי ראש הישיבה הגאון ר' יעקב קמינצקי זצ"ל. ראש הישיבה אמר לי: 'זה עניין של שורש נשמות, לך תשאל את המשגיח ר' משה'. הלכתי למשגיח זצ"ל, ושאלתי את פיו, ענה לי מרן המשגיח זצ"ל: 'זה דרך קדושה! אם אתה מרגיש חיות בזה סימן שזה שורש נשמתך ואתה צריך לצעוד בדרך זה'. ואף המשך לחזקני בדברי חזיון: 'אל תשגיח במה שיאמרו עליך הבריות בעניין זה, 'הבחור ההוא שצעק עליך אינו יודע מה הוא מדבר'.

ע"פ

בהרבה שיחות שמסר מרן המשגיח זצ"ל היה מזכיר את רביה"ק והיה מביא הרבה מהליקו"מ. ובכלל כל המהלך שלו היה מלא וגדוש ביסודות של ברסלב כידוע לכל שומעי לקחו. כל אחד שידוע ולו במקצת מתורות רביה"ק, רואה שהוא עבר על כל הליקו"מ והליקו"ה ומשם שאב רבות לעורר ולחזק את שותי דברו.

אחד מהגבאים אמר לי, שהגבאים ידעו כבר שכשהוא מזכיר 'מובא בספרים הקדושים' כוונתו לספרי ברסלב...

מורו ורבו, מייסד וראש ישיבת 'תורה ודעת' הגאון רבי שרגא פייבל מנדלוביץ' היה כבר מקורב גם כן ל'ברסלב'. הוא היה לומד 'ליקוטי מוהר"ן' בחברותא עם הגה"ח ר' צבי אריה רוזנפלד

עיר של תורה
זכות הפצת תולדותיו

בירושלים
לזכות

אחרון משה מרדכי בן מנחם
להצילה בכל העניים

ע"פ ע"פ
כרכסים
להצלת

משפחת טובובה
בכל העניים

ע"פ ע"פ
בניחנות
לע"י

מרים בת יעקב
וטרידי בן מנחם מנדל

תנצב"ה
ע"פ ע"פ

סבים נכדו לזכות
בחור הבת מצויה

שמעון בן מרים שנידל
ויעלה בתורה וירא' ש'אמן.

נהנת מהעניין?
רוצה לזכות גם את שניך וידידך?

בעיה מרומם תוכל לקבל את העולן הנפלא **אחרון משה מרדכי בן מנחם** ישרות אלך בדמי השתפכות סמלית של הרפסת העולנים + דמי משלוח. לשוונות כל-תחבונת ההפצה של העולן יתבצע מרומם רק במחבונות זו.

היה שותף וטול חלק בידידי הרבים הגדול והיה בכלל מצדדיו הרבים כנכבדים המזהירים כוונת הרקיע.

בשילת חלק בסכומים הבאים תוכל לזכות לקבל את העולנים אלך לבית, להפיץ ולחלקם בעקב. או לחילופין לתרום זכות מספר עולנים אלו ולזכות יהודים אחרים

תומך נאמן | 35 ₪
זכות של 50 עולנים פעמיים בחודש

מזכה הרבים | 60 ₪
זכות של 100 עולנים פעמיים בחודש

עומד התומך | 100 ₪
200 עולנים פעמיים בחודש

עיר של תורה | 200 ₪
זכות הפצת העולן הנפלא בעיר שלמה

קו בע עליה
לאורו של מרדכי מברסלב ויעא

0799-400-036
הקו של כל מבקש